

blev Værdien straks nedskreven med $\frac{1}{16}$, altsaa udtrykt i Guld: til $3\frac{3}{4}$ Kr., og denne Værdi er i Mellemsregningsforholdet til Kolonialkasserne bleven bevaret uforandret siden da. En anden og herfra forskellig Værdi har derimod den vestindiske Daler ude paa Øerne selv i Omsætningen mellem Mand og Mand og ved Udredningen af Borgernes Forpligtelser over for Kolonialkasserne. Faktisk har den vestindiske Daler stadig her været ensbetydende med den spanske Daler, som fra gammel Tid har været dominerende i Vestindien som i Meksiko, Centralamerika og overhovedet i hele det spanske Amerika. Den spanske Daler i Guld var tidligere omtrent $3\frac{2}{3}$ Kr., men efter at man i Spanien er gaaet over til Francs-Systemet, er den faktisk bleven enstydig med 5 Francs, altsaa 3 Kr. 60 Ø., og saaledes er den virkelige Handelskurs for den dansk-vestindiske Daler ogsaa bleven reduceret til at være 5 Francs. Nogen Usikkerhed i Værdien er der imidlertid til Stede, og for at kunne foretage virksomme Foranstaltninger til Fremme af de økonomiske Forhold er det derfor først og fremmest nødvendigt at bringe Ordning i Møntforholdene, saaledes at Møntenheden faar en fast, bestemt legal Metalværdi. For at gøre Forandringen saa lidet besværlig som muligt foreslaas det — og dette har fundet fuld Tilslutning af Repræsentanter for forretningsdrivende og andre paa Øerne —, at man fikserer den dansk-vestindiske Dalers Værdi til det, som nu faktisk er Værdien, nemlig 5 Francs, altsaa 3 Kr. 60 Ø. Det foreslaas at gøre Franc'en til den egentlige Regningsenhed, men samtidig at bibeholde Betegnelserne Daler og Cent, saaledes at Ændringen i Virkeligheden vil blive umærkelig for Befolkningen. Udmøntningen skal omfatte dels Hovedmønt i Guld, dels Skillemønt i Sølv, Nikkel og Bronze. Hvad angaar Hovedmønten havde jeg anset det for hensigtsmæssigst at udmønte 20 Francs-Stykker svarende til 4 vestindiske Daler, idet 20 Francs-Stykket er den almindelig brugte Mønt i alle Lande, hvor man har indført Franc-Systemet. Men man har fra Øerne fremsat Ønske om at faa udmøntet Stykker paa 25 og 50 Francs, altsaa svarende til 5 og 10 vestindiske Daler, idet dette stemmer mere med de tilvante Forhold, da den Guldmønt, som nu er den mest gængse derovre, er det spanske 25 Francs-Stykke i Guld. Det vilde derfor efter de forretningsdrivendes Opfattelse være ønskeligere, om man holdt sig til Udmøntning af 25 og 50 Francs-

Stykker. Jeg har dog ment i Lovforslaget at burde holde dette aabent, saaledes at det kan blive Genstand for senere Afgørelse, om man vil foretage Udmøntning af den ene eller den anden af disse forskellige Størrelser. I øvrigt indeholder Lovforslaget de Bestemmelser, som Fikseringen af Møntens Værdi nødvendiggør, deriblandt Fastsættelsen af Omregningen mellem den nuværende Daler og Franc'en saavel som adskillige andre Bestemmelser, hvortil Forbillede har kunnet tages fra vor egen Møntlov af 1873.

Det andet Lovforslag, jeg skal have den Ære at fremsætte, angaar Oprettelsen af en dansk-vestindisk Seddelbank. Medens der hidtil ikke har været udmøntet nogen Hovedmønt for Vestindiens Vedkommende, og den kursierende Mønt kun er Skillemønt, dels Sølv, dels Bronzemønt, har der derimod som Seddelpenge kurseret de af den danske Stat udstedte saakaldte Kreditbeviser. Disse ere en Del af den danske Statsgæld. De modtages i de offentlige Kasser som rede Penge og have derigennem deres Værdi, saaledes at de cirkulere Mand og Mand imellem. Umiddelbart indløselige ere de dog ikke; Staten har ikke nogen Forpligtelse til at indfri disse Sedler med Metal. Det Beløb, som for Tiden kurserer, er henved 100,000 Daler, altsaa ca. 350,000 Kr. Nu er der fremkommet et Tilbud fra Nationalbanken i Forening med de 3 andre store københavnske Banker: Privatbanken, Landmandsbanken og Handelsbanken om at oprette en Bank i Vestindien paa Betingelse af, at denne Bank faar Eneret til at udstede Sedler, indløselige i Guld. Denne Banks Aktiekapital skulde være 5 Millioner Francs eller 1 Million vestindiske Daler, dog saaledes, at kun $\frac{1}{5}$ foreløbig skulde indbetales, medens Bankerne forpligtede sig til senere, for saa vidt det skulde vise sig nødvendigt, at indbetale Resten. Den ny Bank skulde have Ret til at udstede Sedler til et Beløb af indtil det dobbelte af den nominelle Aktiekapital med Forpligtelse til altid at holde en Metalbeholdning i Guld af mindst $\frac{3}{8}$ af Cirkulationen. Denne Eneret til Seddeludstedelse skulde gives den dansk-vestindiske Nationalbank — som dens Navn skulde være — for et Tidsrum af 30 Aar, dog saaledes, at der fra Statens Side forbeholdes Ret til inden den Tids Udløb at kunne overtage Banken og udløse Aktionærerne til en vis Kurs, saa at Staten ikke vil være bunden til denne Eneret længere, end den maatte anse det for ønskeligt. Banken skulde